

Imádjátok a Teremtőt!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22:12; Máté 24:14; Lukács 23:32-43; Galata 3:22; Jelenések 14:6-12

„És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jel 14:6, ÚRK).

Hetednapos adventista keresztényként hiszünk „a jelenvaló igazság” (2Pt 1:12) bibliai fogalmában. Alapjában véve ez azt jelenti, hogy Isten a kellő időben bontakoztatja ki az igazságot az emberiség számára, az idő múlásával egyre több világosságot ad. Az első evangéliumi ígéret 1Móz 3:15 versében azt tudatta a bűnbe esett emberpárral, hogy az asszony magva által érkezik el a reménység. Ábrahám azt az ígéretet kapta, hogy „nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei” (1Móz 18:18), ami az evangéliumi ígéretnek már teljesebb kinyilatkoztatása volt. Jézus eljött és kijelentette: „az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mk 10:45), ami az evangéliumi igazságnak természetesen még nagyobb kinyilatkoztatása volt.

Ma hiszük, hogy a Krisztus visszajövele előtti utolsó időkben élők számára „a jelenvaló igazság” Jel 14:6-12 verseinek hármas angyali üzenete. Ezen a héten kifejezetten az első angyal üzenetére összpontosítjuk a figyelmet, hiszen meghatározó igazságot tartogat azoknak, akik hűségeseleg akarnak maradni a végidei veszélyek között.

AZ EVANGÉLIUM EGYETEMESSÉGE

Mi az a hasonló téma, amivel találkozunk Mt 24:14, 28:19 és Jel 14:6 verseiben egyaránt? Az egyházunk célja szempontjából mennyire fontos a misszió és a bizonyágtétel? Hogyan világítják meg ezt az említett igék?

Bizonyos értelemben elmondható, hogy az első angyal üzenete a nagy misszióparancs (Mt 28:19), ami már az utolsó napok összefüggésében hangzik el, valóban „*jelenváló igazság*”.

Figyeljük meg, hogy mind a három ige nagy hangsúlyt helyez az egész világon végzett misszióra: „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*”. Más szóval ez az üzenet egyetemes, minden embernek meg kell hallania.

Gal 3:22 szerint miért van az egész világnak szüksége arra, hogy meghallja az evangélium üzenetét?

A bűn egyetemessége magyarázat misszióink és elhívásunk egyetemességére. „Minden nemzetség, törzs, nyelv és nép” tett már rosszat, megszegte Isten törvényét, és ezért lettek bűn alá rekesztve. Ádám bűnesete az Éden kertjében minden egyes emberre hat, egyetlen nemzet, törzs vagy nép sem mentes a hatása alól. Mindannyiunkra a bűn közvetlen következményei várnának. Amennyiben Isten nem biztosítaná a szabadulás lehetőségét, mindannyiunknak el kellene szenvedni a végső következményt, az örök halált.

A szabadulás lehetőségét természetesen biztosította Isten, méghozzá Jézus élete, halála, feltámadása és mennyei szentélyszolgálatával, mert Ő az egyetlen megoldás a bűn problémájára. Mindenkinek meg kell ismerni azt a nagyszerű reménységet, amit Isten felajánl Jézus Krisztusban. Ez az oka annak, hogy a hetednapi adventisták az egész világra elmennek és Jézus üzenetét viszik azoknak, akik még nem hallották.

Az evangélium üzenetének terjesztése miért jár annyi lelki előnnyel a képviselői számára? Másként fogalmazva: miért az a legjobb módja a Jézus visszajövetelére való felkészülésnek, ha végezzük a missziót?

A LATOR A KERESZTEN ÉS „AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM”

Jel 14:6 versében az egész világon hirdetendő üzenet „*az örökkévaló evangélium*”, ami a reménység üzenete a világ minden népének, ám önmagában nem ad reményt.

Hogyan mutatkozik meg Lk 23:32-43 szakaszában „*az örökkévaló evangélium*” nagyszerű reménysége minden bűnös számára?

A latorról szólva Ellen G. White azt írta, hogy ugyan nem volt megrögzött bűnöző, de „igyekezett, hogy elfojtsa meggyőződését”. Közben „egyre mélyebbre és mélyebbre merült a bűnbe, míg végül letartóztatták, bűnösnek nyilvánították és arra ítélték, hogy kereszten haljon meg” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 656. o.).

Mégis mi történt vele? Amint ott függött a kereszten, felderengett előtte valami abból, hogy ki is Jézus valójában, ezért felkiáltott: „*Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban*” (Lk 23:42)!

És mit válaszolt neki Jézus? Vajon ezt mondta neki: „Nos, barátom, szívesen segítenék neked, de nem lett volna szabad elfojtanod a meggyőződésedet és egyre mélyebbre merülnöd a bűnbe.” Vagy talán az egyik korábbi prédikációját idézte? „*...ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába*” (Mt 5:20). Vajon felhozta bármilyen módon a lator múltbeli hibáit?

Nem, hanem odafordult hozzá, ahhoz a latorhoz, akinek nem volt hibátlan a jelleme, aki az igazság tekintetében semmit sem tudott felmutatni és aki még átkokat is szórt rá korábban (Mt 27:44). Jézus új emberként tekintett rá és (alapjában véve) ezt mondta neki: *Bizony mondom neked, itt és most, biztosítalak róla most, hogy megbocsáttatott neked a bűnöd, a vétked, a hibád, ezért „velem leszel a paradicsomban”* (Lk 23:43).

Ez „*az örökkévaló evangélium*”, az első angyal üzenetének az alapja. E nélkül nem számítana semmi, amit tanítunk a törvénnyel, a szombattal vagy a holtak állapotával kapcsolatban. Mire volnának jók az üzeneteink „*az örökkévaló evangélium*” nélkül? Hiszen mindnek az a középpontja.

Milyen reményt találunk ebben a történetben magunkra nézve?

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NEKI ADJATOK DICSŐSÉGET”

Miután szó volt „*az örökkévaló evangélium*” hirdetéséről az egész világon, az első angyal üzenete még tovább fűzi ezt a témát. Fontos, hogy „*az örökkévaló evangélium*” hirdetésének részét képezze a mi korunknak szóló evangéliumi üzenet. Vagyis az utolsó időkben a „*jelenvaló igazság*” tartalmazza Jel 14:7 üzenetét is.

Mit jelent félni Istent és neki adni a dicsőséget (Jel 14:7)? Hogyan kell ezt tenni? Hogyan illeszkednek ezek a fogalmak az evangéliumhoz?

Isten félelme és dicsőítése nem két, egymástól független fogalom. Amennyiben valóban, bibliai értelemben féljük Istent, akkor dicsőítjük Őt. Az egyik közvetlenül elvezet a másikhoz.

Olvassuk el a következő igeszakaszokat! Hogyan világitanak rá az istenfélelem jelentésére és arra, ahogyan ez az Isten dicsőítéséhez kötődik? 1Móz 22:12; 2Móz 20:20; Jób 1:9; Préd 12:15; Mt 5:16

Ezekben a versekben Isten félelme összekapcsolódik a neki való engedelmességgel, és amikor engedelmeskedünk Istennek, amikor helyesen cselekszünk, akkor dicsőséget adunk neki. Az Isten félelmét gyakran az Isten iránti tiszteletnek mondják, de azért ennél mélyebbre kell menni. Olvassuk, hogy „*féljétek az Istent*”. Bűnös emberek vagyunk, halált érdemlünk. Ugyan ki nem szembesült már a tettei gonoszságának megdöbbentő felismerésével, ha arra gondolt, hogy emiatt mit érdemelne az igazságos Istentől? Ez az *Isten félelme*. Ez az a félelem, ami először is a kereszthez hajt bűnbocsánatot keresve, másodszer pedig arra készlet, hogy igényeljük Istennek a bűntől megtisztító erejét, ami miatt elveszne a lelkünk, ha nem volna a keresztt (lásd Mt 10:28).

Mi a saját tapasztalatunk az istenfélelemmel kapcsolatban? Miért tesz lelkileg jót nekünk egy bizonyos adag ebből a félelemből? Hogyan segíthet abban, hogy komolyabban vegyük a hitet és azt, amit Isten kér tőlünk?

„ELJÖTT AZ Ő ÍTÉLETÉNEK ÓRÁJA”

Az első angyal üzenetében összekapcsolódik az istenfélelem és Isten dicsőítésének a gondolata az ítélettel (Jel 14:7). A Biblia a lehető legvilágosabban tanítja, hogy Isten az igazság és az ítélet Istene. Egy nap majd valóban eljön az ítélet és az igazság, ami annyira hiányzik ebben a világban.

Nem is csoda, hogy az embereknek félni kell Istent!

Ezért része az örökkévaló evangéliumnak az ítélet valósága is. Milyen kapcsolat van e között a két elem között? Az evangélium azt jelenti, hogy „jó hír”: ugyan bűnösök vagyunk, áthágtuk Isten törvényét, de amikor eljön az ítélet napja, a kereszten függő latorhoz hasonlóan nem azt a büntetést kapjuk, amit érdemelnénk a bűnünk és a törvényszegésünk miatt.

Vajon hogyan állnánk meg az ítéletben a saját érdemeink szerint? Mit tudhatunk meg erről a következő bibliaszövegeket elolvasva? Préd 12:16; Mt 12:36; Róm 2:6; 1Kor 4:5

Isten fogja megítélni a világot, Ő, aki tudja, hogy hány hajszál van a fejünkön. Éppen ezért olyan jó hír „az örökkévaló evangélium”. Jön az ítélet, de nincs „kárhoztatásuk” Jézus hűségese követőinek, akiket megmosott, megszentelt és megigazított az Úr Jézus (lásd 1Kor 6:11), mert Ő az igazság, ami átvezeti őket az ítéleten.

„Az ember önmagában nem válaszolhat ezekre a vádakra. Büntől foltos ruhájában, vétkét bevallva áll Isten előtt. Ám Jézus, a Szószólónk eredményesen védelmezi mindazokat, akik bűnbánattal és hittel eltökélték, hogy lelkükből ragaszkodnak hozzá. Képviseli ügyüket és a Golgota hatalmas érveivel legyőzi a vádolót. Mennyen és földön minden hatalom az övé Isten törvénye iránti tökéletes engedelmissége miatt, amit egészen a kereszthalálig bizonyított, és erre hivatkozva kéri az Atya kegyelmét és bocsánatát a vétkes ember számára” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471. o.).

Mire figyelmeztet az ítélet valósága azzal kapcsolatban, hogy alapvetően szükségünk van a bűnbocsánatra? Hogyan tanulhatunk meg mi is olyan könyörületet és megbocsátást tanúsítani azok iránt, akik ártottak nekünk, mint amit Isten kínál fel nekünk Jézusban?

„IMÁDJÁTOK AZT, AKI TEREMTETTE A MENNYET ÉS A FÖLDET”

Olvassuk el újból Jel 14:6-7 versét! Milyen elemeket különböztethetünk meg az első angyal üzenetében, és ezek hogyan kapcsolódnak egymáshoz?

Az evangéliummal, valamint a világmisszióra, az Isten félelmére és diósítására való felhívással együtt hangzik az is, hogy imádjuk Istent, a Teremtőt. Nem is csoda. „*A jelenvaló igazság*” minden egyéb aspektusa – „*az örökkévaló evangélium*”, a misszióparancs és az ítélet ugyan mit jelentene anélkül, hogy Isten a Teremtő? Ezek az igazságok az összes többivel együtt abból az alapvető igazságból fakadnak, hogy mindent az Úr alkotott meg. Amikor Teremtőként imádjuk az Urat, visszatérünk az alapokhoz, oda, hogy mit jelent emberként élni, minden más földi teremtménytől eltérően Isten képe formáltatva. Amikor Teremtőnként imádjuk az Urat, elismerjük, hogy tőle függ az életünk és minden reményünk a jövőre nézve. Éppen ezért olyan fontos a hetedik nap, a szombat megtartása. Ezzel különleges módon kinyilvánítjuk, hogy egyedül Isten a Teremtő és csak Őt imádjuk. Pontosan ez kerül itt előtérbe, természetesen az evangéliummal, az ítélettel és a Teremtő Isten imádatára való felszólítással együtt.

Mit tudhatunk meg Jel 14:8-11 verseiből, ami segíthet megérteni a Teremtő, az Úr imádatának fontosságát?

Amint a végső események kibontakoznak, nyomás helyeződik a világra, hogy a Teremtő helyett a fenevadat és annak képét imádják. Jobban megérthetjük, hogy miért hangsúlyozza annyira az Ige az ember imádatára egyedül méltó Teremtő Isten imádatát, ha gondolunk a félelmetes figyelmeztetésre azoknak a sorsát illetően, akik imádják a fenevadat és annak képét. A végső krízis idején ez az igazság sokkal inkább meghatározó lesz, mint valaha.

Gondolkozzunk még a teremtett világ felfoghatatlan csodáin! Mit tudhatunk meg ennek kapcsán Istenről, aki egyedül méltó az imádatunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Biblia kutatói már régen kapcsolatot látnak Jel 14:7 felhívása („*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*”) és a negyedik parancsolat között, amikor is a szombat visszautal arra, hogy „*hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van*” (2Móz 20:11, ÚRK). Nagyon hasonló a nyelvezet, de ott az eltérés, hogy *A jelenések könyve* rámutat: az Úr teremtette „*a vizek forrásait*”.

John Baldwin így érvel: „Isteni szándékot feltételezve »a vizek forrásai« kifejezés mögött, vajon miért készíti Jézus az angyalt arra, hogy megtörje a párhuzamot a 2Móz 20:11 versében felsoroltakkal? Miért »a vizek forrásai« jelenik meg itt, nem pedig a teremtett világ egyéb dolgai, mint például a fák, a madarak, a halak vagy a hegyek?

Talán az isteni ítélet sajátos időszakának érkezését bejelentő üzenetben »a vizek forrásai« kifejezés az isteni ítélet korábbi idejére kívánja irányítani az olvasó figyelmét...

Isten talán azt akarja, hogy »a vizek forrásai« szavakkal feltehetően az özönvízre tett utalás még inkább kiemlje: Ő valóban az ítélet Istene, ugyanakkor örök a hűsége és a kegyelme is (mindkettőt bizonyítja *Mózes első könyvében* az özönvízről szóló beszámoló). Így pedig »a vizek forrásai« kifejezés által kiváltott, az özönvízhez kötődő személyes, lelki kapcsolattal akarhatja bátorítani az olvasót, hogy vegye komolyan az új, végidei, az egyes embereket érintő isteni ítélet nagy jelentőségű érkezését, amit most Jelenések 14. fejezetében az első angyal hirdet” (John Baldwin, szerk.: *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood is Vital to the Doctrine of Atonement*. Hagerstown, Md., 2000, Review and Herald® Publishing Association, 27. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „*Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk*” (Ézs 53:6). Ami a magyar fordításban „*mindnyájan*”, héberül *cullanu*. Ugyanebben a versben Ézsaiás azt mondja, hogy az Úr Jézusra vetette *mindnyájunk vétkét*”, ami szintén *cullanu*. Hogyan mutatja ez is, hogy legyen bármilyen nagy a bűn, Isten megoldása bőségesen elegendő rá?
2. Még milyen tanulságot szűrhetünk le a lator történetéből? Mi lett volna, ha megkegyelmeznek neki, leveszik a keresztről és tovább él? Vajon mennyire különbözött volna az élete attól, ahogyan korábban élt? Tehát milyen hatalma van Krisztusnak arra, hogy megváltoztassa az emberek életét?

**PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:
BELEHULLT MÁR A NAP**

Behullt már a Nap
az alkony ölébe,
mintha könnye hullna
az ég peremére.
Nézem, egyre nézem,
és én is könnyezek:
ez a nap is mától –
már csak emlékezet.

De jó is lenne úgy
emlékezni rája:
szép volt a lét, az út,
nem éltem hiába.
Mint ahogy a Nap is
sugarát hintette,
az én lelkemnek is
imádkozó kedve
Isten elé hívott,
hálát adni érte:
megáldott mindennel,
csak szívemet kérte.

Ó, adom boldogan!
Csak a Tied legyen!
Míg járom utamat,
völgyben is meg hegyen,
úgy szórjam sugarát
az Ige fényének,
mint a Nap az égen
a delelőjének.
Hulljon rá a fénye
világ szövetére,
s ha zord idők járnak,
borítsa szívére
minden testvér, barát,
s takaródjon véle:
– úgy boruljon le
az Úr Isten elébe!